

Arrest

nr. 348 518 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 5 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 29 augustus 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 27 december 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning (ADET) afgegeven werd die nog geldig is tot en met 26 december 2026 (AD, map 6 - landeninformatie).”

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift de actualiteit van haar bescherming in Griekenland in twijfel trekt, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij de verwerende partij, doch eens hieraan is voldaan, komt het verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, toe om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt dus aan verzoekende partij zelf en niet aan de verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Er zijn geen ernstige indicaties dat zij in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Zij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar beschermingsstatuut, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoekende partij toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoekende partij, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, maar slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar

verklaringen blijkt niet dat verzoekende partij medische of psychologische problemen ondervindt, noch werden aan het administratieve dossier documenten toegevoegd die dit kunnen onderbouwen.

Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet op overtuigende wijze aangetoond. Bijkomend kan erop gewezen worden dat verzoekende partij bij de DVZ aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben (AD, DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Zij toont dus niet concreet aan dat zij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Gelet op het voorgaande kan niet besloten worden dat verzoekende partij nood heeft aan complexe en regelmatige behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat hij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangegeven is de ADET van verzoekende partij nog geldig tot en met 26 december 2026 (AD, map 6 - landeninformatie). Verzoekende partij verklaart haar originele Griekse verblijfsvergunning te hebben verloren en legt ter staving van deze verklaring een attest van verlies neer. Bij nader onderzoek blijkt evenwel dat dit attest geen enkele nadere specificatie bevat omtrent de documenten waarop het betrekking heeft. In het bijzonder wordt nergens expliciet melding gemaakt van de vermeende verloren Griekse ADET. Het Commissariaat-Generaal wijst er in casu terecht op dat het gestelde verlies uitsluitend steunt op de eigen verklaringen van verzoekende partij. Er ligt geen document voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij aangifte zou hebben gedaan van het verlies van haar Griekse verblijfsvergunning in België.

Verder dient herhaald dat verzoekende partij op 27 december 2023 een verblijfsvergunning werd verstrekt door de Griekse autoriteiten die geldig blijft tot en met 26 december 2026. In de bestreden beslissing wordt vooreerst verduidelijkt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoont dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) heeft kwijtgeraakt, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. De verwerende partij wijst erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft ook de te volgen procedure mee: "Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>)."

Hoewel het niet beschikken over de gedrukte verblijfsvergunning in de praktijk een aantal moeilijkheden met zich mee kan brengen voor een begunstigde van internationale bescherming om zijn rechten te doen gelden kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat begunstigten van internationale bescherming die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben en een duplicaat dienen aan te vragen a priori in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie belanden. Zelfs indien verzoekende partij niet

langer in het bezit zou zijn van haar geprinte verblijfsvergunning, toont zij, mede gelet op hetgeen hierna wordt vastgesteld inzake haar zelfredzaamheid en middelen niet aan dat zij niet in staat zou zijn deze moeilijkheden het hoofd te bieden zonder daarbij in een situatie van zeer verregerende materie deprivatie terecht te komen.

De verwerende partij wijst er terecht op dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoekende partij, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (zie "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL d.d. 03/2024 (p.18) alsook voormelde website "Greece Refugee Info"). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het fiscaal registratienummer nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, voor het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het AFM blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA/PRO ASYL – Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, d.d. 03/2023, p. 20). Verzoeker verklaarde hierover dat hij een AFM heeft gekregen en hiervoor 90 euro betaalde (NPO, p. 11). Verder blijkt uit de landeninformatie ook dat statushouders nadat hen internationale bescherming werd verleend de omzetting van het voorlopige sociale zekerheidsnummer naar een AMKA, eveneens nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, dienen te vragen. Verzoeker verklaarde hierover dat hij een AMKA heeft gekregen maar dat hij niet zeker was of het geactiveerd was of niet. Uit niets kan blijken dat verzoekende partij niet in staat zou geweest zijn om de AMKA te activeren. Verzoekende partij toont evenmin aan dat hij daar niet toe in staat zou zijn in geval van terugkeer.

Verzoekende partij brengt geen concrete en geobjectieerde elementen bij die hier anders over doen denken. Waar zij in haar verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat deze situatie niet op haar van toepassing is daar zij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen onvoldoende blijken uit de verklaringen en gedragingen van de verzoekende partij. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in Griekenland in totaal minder dan elf maanden heeft verbleven. Zij verklaart in december 2023 in Griekenland te zijn aangekomen en kort na haar aankomst de vluchtelingenstatus te hebben verkregen. Verder verklaart verzoekende partij ook dat zij op 8 of 18 februari 2024 haar verblijfskaart kon afhalen (NPO, p. 6). In november 2024 heeft zij het land verlaten richting België. Verzoekende partij heeft dus gedurende een relatief beperkte periode als begunstigde van internationale bescherming met een ADET in Griekenland verbleven.

Een dergelijk relatief kort verblijf laat niet toe om gefundeerde conclusies trekken omtrent de daadwerkelijke mogelijkheden inzake huisvesting, tewerkstelling, toegang tot taallessen en toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij eerder beperkte stappen heeft gezet om haar rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden.

Zo blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij wat betreft tewerkstelling dat zij zich weliswaar bij Helios heeft geregistreerd en op eigen initiatief naar werk heeft geïnformeerd, maar geen enkele concrete opvolging heeft ondernomen en geen enkel objectief begin van bewijs van haar vermeende sollicitaties voorlegt (NPO, p. 8). Ook inzake de aanvraag van sociale bijstand beperkt zij zich tot loutere verklaringen over de vermeende onmogelijkheid om aan bepaalde voorwaarden te voldoen, zonder aan te tonen dat zij effectieve pogingen heeft ondernomen om hieraan tegemoet te komen (NPO, p. 9-10). Dat het in de praktijk wel mogelijk is om steun te verkrijgen, blijkt bovendien uit het feit dat volgens haar verklaringen een kennis van haar broer deze steun wél heeft verkregen.

Met betrekking tot huisvesting toont verzoekende partij niet aan zelfstandig stappen te hebben ondernomen, aangezien zij gedurende haar verblijf volledig heeft gesteund op de vriend van haar broer (NPO, p. 6-7).

De bovenstaande elementen wijzen erop dat de pogingen van verzoekende partij om in Griekenland om op een duurzame wijze als statushouder een bestaan op te bouwen en zich te beroepen op de aan haar status verbonden voordelen en rechten eerder beperkt zijn gebleven. Het komt nochtans de begunstigden van internationale bescherming toe om de nodige stappen te zetten om gebruik te maken van deze rechten en voordelen. Op basis van bovenstaande toont de verzoekende partij niet aan dat zij daartoe ernstige pogingen ondernomen heeft in Griekenland. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet

aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Van een begunstigde van internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de nodige inspanningen levert om een bestaan op te bouwen in het land dat hem internationale bescherming verleende. Zo de duur van het verblijf geen substituuut kan zijn voor de vereiste ex-nunc toets, belet dit niet dat hiermee rekening wordt gehouden als één van de elementen om deze inspanningen te beoordelen.

Uit het geheel van haar verklaringen volgt dat verzoekende partij in Griekenland werd opgevangen tijdens haar asielprocedure, nadien steeds over onderdak beschikte (NPO, p. 5-7), kon werken en in haar levensonderhoud kon voorzien (NPO, p. 8, 9), medische zorg (NPO, p. 9), taallessen en hulporganisaties (NPO, p. 9-10), en kon rekenen op zowel familiale als sociale ondersteuning (NPO, p. 7). Er kan uit het geheel van de elementen in het dossier niet worden afgeleid dat verzoekende partij als erkende vluchteling in Griekenland is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn elementaire behoeften.

Voorts kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij, die niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van rechtspraak van het Hof van Justitie, en een gezonde jongeman is, over voldoende zelfredzaamheid beschikt om de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder wiens ADET en AFM nog geldig zijn, kan geconfronteerd worden het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. In dit verband blijkt ook uit haar verklaringen dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland een beroep kon doen op een kennis van haar broer en financiële steun van haar broer, zoals aangehaald in de bestreden beslissing en niet betwist in het verzoekschrift. Waar verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing het onderscheid miskent tussen “ad hoc dak boven het hoofd” en duurzame niet-precaire huisvesting, dat het onderdak dat hij had per definitie precair was en in dat hij als erkende vluchteling voornamelijk in het zwart werkte, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij zich in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond, dat hij evenmin aantoont dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer en dat de hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald in de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet bereikt is.

In de mate verzoekende partij aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, liggen er in casu geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont verzoekende partij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij concreet aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie over de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond. Verzoekende partij blijkt in gebreke dit te doen.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of

vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Met betrekking tot het feit dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de wet aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie verbindt en dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wel ontvankelijk dient te worden verklaard. Het overschrijden van de termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft dus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Dat haar situatie door het niet respecteren van deze termijn verslechterd is omdat de toestand van terugkerende statushouder naar Griekenland nog slechter is dan deze van statushouders die in Griekenland blijven zoals zij betoogt in het verzoekschrift, kan niet worden gevolgd. Verzoekende partij koos er zelf voor om de EU lidstaat waar zij als vluchteling werd erkend te verlaten. Hierboven is gebleken dat de verblijfvergunning van verzoekende partij in Griekenland nog steeds geldig is en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij zich als statushouder met een geldige ADET in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond, noch dat zij in een dergelijke situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar deze lidstaat. In het kader van het huidige beroep dient de vraag beantwoord te worden of in het geval van verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, al dan niet wordt weerlegd. Om de hierboven uiteengezette redenen werd besloten dat dit vermoeden in casu niet weerlegd wordt. Dat de commissaris-generaal niet binnen de voorziene ordetermijn besliste, doet hieraan geen afbreuk.

9. Het gegeven dat verzoekende partij een familielid is van een begunstigde van internationale bescherming in België (haar broer werd erkend als vluchteling) heeft geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om aan verzoekende partij een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoekende partij evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, maar niet aantoonde dat deze bescherming die haar verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn. Bovendien strekt de bestreden beslissing er niet toe het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat haar aanvraag tot internationale bescherming als niet-ontvankelijk wordt beschouwd. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar familie wordt gescheiden. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat een terugkeer naar Griekenland een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, kan erop gewezen worden dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en haar betoog aldus niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

10. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing in de aanvullende nota naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig. In casu ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

11. De verzoekende partij lijkt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op

haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 mei 2026 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoeker bevestigt dat er eerder een aanvullende nota neergelegd werd.

Zij zet uiteen dat verzoeker in Griekenland regelmatig werd gefouilleerd en geslagen in het kader van drugscontroles door de politie. Het enkele feit dat hij geen klacht heeft ingediend volstaat niet. Er kan niet zonder meer van hem verwacht worden dat hij bescherming zoekt bij dezelfde autoriteiten die hem mishandelden.

Verzoeker heeft eerst bij een vriend van zijn broer kunnen verblijven en daarna in hostels en in een studio. Hij kreeg financiële steun van zijn broer in België waardoor hij deze kortetermijnoplossingen heeft kunnen vinden. Hij vond enkel tewerkstelling in het zwart in de bouwsector, maar is nooit correct betaald geweest. Uit al deze zaken wordt onterecht geconcludeerd dat verzoeker zelfredzaam zou zijn. Dit betrof echter een precaire overlevingssituatie en dus bij terugkeer zal verzoeker ook zonder netwerk en steun vallen wat kan leiden tot dakloosheid en materiële deprivatie. Er wordt in de beschikking gesteld dat er geen medische of psychologische stukken voorliggen waaruit zijn bijzondere kwetsbaarheid kan blijken. Hiermee wordt echter miskend dat zijn kwetsbaarheid voortvloeit uit het feit dat verzoeker van Palestijnse afkomst is, dat hij een achtergrond van oorlog heeft gekend, dat hij agressie door de politie meegemaakt heeft en dat zorg en een netwerk in Griekenland ontbreekt. Verzoeker is in België sinds november 2024 en is meer dan twee jaar geleden erkend in Griekenland. Hij voldoet dus niet meer aan de voorwaarde van minder dan 2 jaar erkend te zijn om aanspraak te maken op de hulp van Helios plus. Er zal bij een terugkeer dus onvoldoende hulp beschikbaar zijn. Hij werd in Griekenland erkend op 27 december 2023. Zijn ADET is bijgevolg geldig tot 26 december 2026, maar de informatie in de aanvullende nota wijst duidelijk op het feit dat een eventuele verlenging meer dan een jaar in beslag neemt. Hij zal dus bij een terugkeer een lange periode geen toegang hebben tot basisrechten omwille van een gebrek aan een geldige ADET.

Verzoeker verklaart dat hij 24 jaar oud was toen hij Gaza verliet en dat 5 oorlogen heeft meegemaakt in Gaza. Nu is hij 27 jaar oud, in Turkije was hij niet welkom, daar werden vluchtelingen racistisch behandeld en daarom is hij verder gereisd naar Griekenland. Daar heeft hij internationale bescherming gekregen, maar enkel in theorie en op papier. Hij heeft vervolgens met zijn broer overlegd en zij zijn tot het besluit gekomen dat hij niet in Griekenland kon blijven, dat verzoeker bij hem kon komen wonen en dat zijn broer voor hem zou zorgen. Verzoeker hoopt dat hij bij zijn broer en ooms kan blijven. Hij heeft 1 broer in België en zijn andere broer is naar Nederland vertrokken. Zijn broer is hier in België erkend. Verzoeker werkt hier in België, wil Nederlands leren en zijn toekomst hier opbouwen."

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de aanvullende nota die zij op 27 mei 2026 overmaakte, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 11 maart 2026.

5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij door middel van haar aanvullende nota bijgebrachte informatie inzake de situatie van statushouders in Griekenland, geen ander licht werpt op de conclusie in punt 3 van deze beschikking wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van statushouders in Griekenland:

“Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”

De rapporten AIDA, “Country Report Greece”, September 2025, RSA, “Recognised Refugees 2025, Access to documents and socio-economic rights”, 7 april 2025 en RSA, “No Support for Refugees Returned to Greece”, 20 maart 2025 waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van verzoekende partij van 27 mei 2026, werden al bijgebracht in een voorgaande aanvullende nota en werden door de Raad in overweging genomen in de beschikking. Ook de brief van Griekse NGO's van 19 november 2025 waarnaar verwezen wordt in deze aanvullende nota, waarin commentaar gegeven wordt op de informatie in het rapport “COI FOCUS GRECE Aide aux migrants” van 25 juli 2025, deze informatie zou niet (langer) correct zijn waardoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigten van internationale bescherming, lag reeds voor bij het opstellen van de beschikking.

Ook de verwijzingen in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar andere rapporten, waaronder het meest recente rapport van RSA “Recognised Refugees 2026, Access to documents and socio-economic rights” van 27 april 2026, die nog niet voorlagen bij het schrijven van de beschikking, en naar de bijgebrachte brief van RSA van 16 januari 2026 inzake vereisten wat betreft de toegang tot werk en gezondheidszorg en de brief van de Europese Commissie van 4 december 2023, zijn niet van aard de beoordeling van de Raad in

de beschikking van 11 maart 2026 van de algemene situatie van statushouders in Griekenland om te buigen. Zij illustreren verder de evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit voor statushouders in Griekenland en de preciaire leefomstandigheden waarmee statushouders als gevolg van deze complexiteit en administratieve obstakels kunnen belanden, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat alle statushouders in Griekenland *a priori* reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat een diepgaande individuele beoordeling niet langer noodzakelijk zou zijn.

Waar volgens de door verzoekende partij voorgelegde informatie een actieve AMKA nodig zou zijn om een AMA te bekomen, wat dan weer nodig is om voor het eerst tewerkgesteld te worden, dient ten overvloede te worden vastgesteld dat deze brief van de Commissie dateert van 4 december 2023 en dus voor de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 die in werking trad op 1 april 2024. De Raad wijst erop dat in het recentere Verslag Feitenonderzoek statushouders Griekenland van september 2024 wordt gesteld dat statushouders voor het dagelijks leven en werk een AMA (National Insurance Number) nodig hebben naast een verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal nummer (AFM), een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) en een bankrekening. Verder wordt gesteld dat een AMA vereist is indien de statushouder voor het eerst gaat werken, en dat de statushouder deze ontvangt na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA).

Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden en bij de aanvraag voor een AMA zijn volgende documenten nodig: Verblijfsvergunning; Werkgeversverklaring (formulier E3); AFM; AMKA; Adresbewijs; Bankrekeningnummer (Verslag Feitenonderzoek, p. 38). Refugee Info stelt dat statushouders voor hun AMA naar het dichtstbijzijnde EFKA kantoor moeten gaan en volgende documenten voorleggen: *“your registration card or your residence permit (and passport, if you have one); A copy of your AMKA document; Your AFM (tax number); Your employer’s letter for a job offer («βεβαίωση πρόσληψης»)* (solemn declaration, officially certified online or at any KEP that will state the date of your hiring; Proof of address (this is needed for the EFKA officer to check if you have gone to the competent EFKA office); Your IBAN”. Beide bronnen die dateren van na de brief van de Commissie verwijzen bijgevolg naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het bekomen van een AMA. Verder dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat een AMA enkel vereist is bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract geactiveerd wordt. Waar in de brief van RSA verwezen wordt naar obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA’s vermeld in de brief van de Europese Commissie van december 2023, stelt de Raad vast dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

Verder blijkt uit het rapport van RSA van 23 maart 2026 dat de wachttijden voor het verlengen van een ADET nog steeds aanzienlijk kunnen zijn en dat het aantal hangende aanvragen stijgt, maar hieruit kan als dusdanig niet worden afgeleid dat bovenstaande beoordeling van de algemene situatie voor statushouders in Griekenland niet langer correct zou zijn.

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota nog kritiek uit op de “*nieuwe*” nota van de commissaris-generaal van 16 januari 2016 en meent dat door het niet voorleggen van de emailcorrespondentie waarop deze gebaseerd zou zijn artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou geschonden zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat de voormelde “*nieuwe*” nota van niet voorligt zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

5.2. In de beschikking van 11 maart 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak, (ii) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 26 december 2026, (iii) er kan niet blijken dat zij de intentie had om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland aangezien zij Griekenland al na een relatief korte periode na het verkrijgen van haar Griekse documenten heeft verlaten en (iv) ze heeft slechts beperkte stappen ondernomen om werk en huisvesting te vinden in Griekenland.

5.2.1. In de hierboven vermelde beschikking werd gesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak omdat uit haar verklaringen immers niet kan blijken dat ze ernstige medische of psychologische problemen heeft die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

De advocaat van verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat het gebrek aan medische of psychologische stukken, niet wegneemt dat er bij verzoekende partij sprake is van een kwetsbaarheid. Deze vloeit volgens haar voort uit het feit dat zij van Palestijnse afkomst is, dat zij een achtergrond van oorlog gekend heeft, agressie door de politie meegemaakt heeft en dat zorg en een netwerk in Griekenland ontbreekt. Verzoekende partij herhaalt ter terechtzitting zelf ook nogmaals dat zij meerdere oorlogen meegemaakt heeft en dat zij onderweg naar Griekenland in Turkije racistisch behandeld werd.

De Raad heeft in de beschikking reeds vastgesteld dat hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet volstaat om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Door louter ter terechtzitting te wijzen op haar Palestijnse achtergrond en de oorlogen die zij heeft meegemaakt, toont verzoekende partij niet op concrete en overtuigende wijze aan dat dit wel het geval zou zijn. Ook door te wijzen op het feit dat verzoekende partij daarnaast slachtoffer geworden is van agressie door de politie, toont zij niet aan, hoe betreuwenswaardig deze gebeurtenissen ook zijn, dat dit belangrijke gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren of dat zij hierdoor haar rechten niet meer zou kunnen doen gelden in geval van terugkeer als statushouder met een nog geldige verblijfsvergunning.

Er kan uit haar verklaringen ter terechtzitting dan ook niet worden afgeleid dat zij kampt met ernstige psychologische, medische of andere problemen die belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of in haar levensonderhoud voorzien. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Zij slaagt er dan ook niet in om de motivering van de beschikking te weerleggen.

In het geval verzoekende partij na terugkeer naar Griekenland medische of psychologische bijstand zou nodig hebben, toont zij niet aan dat zij daar in Griekenland geen toegang toe zal hebben. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Uit de landeninformatie blijkt bovendien dat ze, zelfs wanneer ze niet over een AMKA zou beschikken, in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het (opnieuw) verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van spoedeisende hulp en medicatie op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (*"Verslag feitenonderzoek"* van september 2024, p. 49, 50-51). Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

5.2.2. Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting benadrukt dat haar ADET in december van dit jaar zal vervallen en dat een kwart van de aanvragen meer dan een jaar hangende zijn en dit bijgevolg problematisch is, dient erop gewezen te worden dat de ADET van verzoekende partij nog geldig is tot en met 26 december 2026 en dat hierover in de beschikking reeds als volgt werd geoordeeld:

"Zoals reeds aangegeven is de ADET van verzoekende partij nog geldig tot en met 26 december 2026 (AD, map 6 - landeninformatie). Verzoekende partij verklaart haar originele Griekse verblijfsvergunning te hebben verloren en legt ter staving van deze verklaring een attest van verlies neer. Bij nader onderzoek blijkt evenwel dat dit attest geen enkele nadere specificatie bevat omtrent de documenten waarop het betrekking heeft. In het bijzonder wordt nergens expliciet melding gemaakt van de vermeende verloren Griekse ADET. Het Commissariaat-Generaal wijst er in casu terecht op dat het gestelde verlies uitsluitend steunt op de eigen verklaringen van verzoekende partij. Er ligt geen document voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij aangifte zou hebben gedaan van het verlies van haar Griekse verblijfsvergunning in België.

Verder dient herhaald dat verzoekende partij op 27 december 2023 een verblijfsvergunning werd verstrekt door de Griekse autoriteiten die geldig blijft tot en met 26 december 2026. In de bestreden beslissing wordt vooreerst verduidelijkt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) heeft kwijtgeraakt, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. De verwerende partij wijst erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft ook de te volgen procedure mee: "Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het

Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>)."

Hoewel het niet beschikken over de gedrukte verblijfsvergunning in de praktijk een aantal moeilijkheden met zich mee kan brengen voor een begunstigde van internationale bescherming om zijn rechten te doen gelden kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat begunstigten van internationale bescherming die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben en een duplicaat dienen aan te vragen a priori in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie belanden. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar geprinte verblijfsvergunning, toont zij, mede gelet op hetgeen hierna wordt vastgesteld inzake haar zelfredzaamheid en middelen niet aan dat zij niet in staat zou zijn deze moeilijkheden het hoofd te bieden zonder daarbij in een situatie van zeer verregaande materie deprivatie terecht te komen." Door louter opnieuw te wijzen op het gegeven dat haar verblijfsvergunning geldig is tot 26 december 2026 en de mogelijk lange wachttijd voor het verlengen van haar ADET doet zij geen afbreuk aan het voorgaande.

Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat zij op heden reeds stappen gezet heeft om de procedure tot verlenging van haar ADET op te starten. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de aanvragen om verlenging via het versturen van een standaardformulier per e-mail bij de asielautoriteiten moet worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9). Door de mogelijke stappen reeds te ondernemen, kan verzoekende partij minstens deels anticiperen op de mogelijke lange wachttijd voor het verlengen van haar Griekse verblijfsvergunning.

In de mate dat verzoekende partij met de brief van RSA van 16 januari 2026 haar standpunt tracht te staven dat toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg voor statushouders een actieve AMKA veronderstelt, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, wat de toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende medische hulp betreft, uit de beschikbare landeninformatie waarop de beschikking is gebaseerd is gebleken dat de activering van de AMKA noodzakelijk is voor statushouders om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en dat voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA toegang tot spoedeisende medische hulp en medicatie gegarandeerd is en dat ook psychologische of psychiatrische hulp deels gedekt is. Volgens de brief van RSA van 16 januari 2026 met betrekking tot de omzendbrief van 3 november 2025, biedt deze omzendbrief, volgens dewelke statushouders zonder actieve AMKA toch toegang zouden krijgen tot gezondheidszorg op voorwaarde dat zij een certificaat van opschorting van een verwijderingsbesluit kunnen voorleggen, geen soelaas voor het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende hulp of medicatie is voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA. De brief illustreert aan de hand van een casus dat in de praktijk statushouders geen certificaat van de opschorting van een verwijderingsbesluit bij de politie kunnen bekomen omdat zij legaal op het grondgebied verblijven. In de beschikking werd evenwel vastgesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid omwille van actuele ernstige medische of psychologische problemen die specifieke opvolging behoeven, wat zij ook ter terechtzitting niet aantoont. Verder doet deze informatie ook geen afbreuk aan het feit dat statushouders zonder AMKA of actieve AMKA wel toegang hebben tot spoedeisende hulp en medicatie. Door louter te verwijzen naar de brief van RSA van 16 januari 2026 en de brief van de Europese Commissie doet zij geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking met betrekking tot haar individuele omstandigheden werd gesteld, met name dat zij slechts een eerder beperkte periode als begunstigde van internationale bescherming met de juiste documenten in Griekenland heeft doorgebracht, dat kan aangenomen worden dat haar een AFM werd toegekend en dat zij niet aantoont dat zij in de onmogelijkheid was om een AMKA te verkrijgen en te activeren en bijgevolg niet in de onmogelijkheid verkeerde om over de nodige documenten te beschikken om legaal te werken in Griekenland. De loutere verwijzing naar deze informatie inzake de vereiste van een AMA doet als dusdanig evenmin afbreuk aan de vaststellingen inzake de individuele omstandigheden van verzoekende partij, waaronder haar nog tot 26 december 2026 geldige ADET en AFM, de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie en haar zelfredzaamheid. Zij weerlegt hiermee niet dat zij redelijkerwijze in staat kan worden geacht om haar rechten als statushouder in Griekenland met een ADET die geldig is tot 26 december 2026 en een AFM die niet voor deze datum wordt gedeactiveerd, te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder gedurende een zekere periode kan worden geconfronteerd, waaronder het bekomen van een AMKA en een AMA bij een eerste tewerkstelling, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden.

5.2.3. Ter terechtzitting herhaalt de advocaat van verzoekende partij grotendeels haar reeds afgelegde verklaringen. Zo stelt zij dat zij in Griekenland eerst bij de vriend van haar broer kon verblijven en daarna in

hostels en in een studio. Zij kreeg financiële steun van haar broer in België waardoor zij deze verblijfplaatsen kon regelen.

Zij vond enkel tewerkstelling in het zwart in de bouwsector, maar werd nooit correct uitbetaald. Dit betrof een preciaire overlevingssituatie en bij terugkeer zal zij zonder netwerk en steun vallen wat kan leiden tot dakloosheid en materiële deprivatie. Verzoekende partij verklaart dat zij in Griekenland enkel in theorie internationale bescherming gekregen heeft. Er wordt onterecht geconcludeerd dat zij zelfredzaam zou zijn.

Met haar betoog weerlegt zij niet dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoekende partij, die niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van rechtspraak van het Hof van Justitie, en een gezonde jongeman is, over voldoende zelfredzaamheid beschikt om de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder wiens ADET en AFM nog geldig zijn, kan geconfronteerd worden, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen, zoals reeds werd besloten in de beschikking van de Raad. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland, een beroep kon doen op een sociaal netwerk via haar broer en dat zij via hem ook financiële steun kreeg. Zo slaagde zij erin om steeds een dak boven haar hoofd te hebben. Bovendien werd in de beschikking al uitgebreid uiteengezet dat verzoekende partij niet alle redelijkerwijs van haar te verwachten stappen genomen heeft om zich in Griekenland te integreren door op zoek te gaan naar legaal werk en duurzame huisvesting.

Verder stelt verzoekende partij ter terechtzitting dat er bij een terugkeer naar Griekenland onvoldoende hulp beschikbaar zal zijn en dat zij geen beroep zal kunnen doen op hulporganisaties, zoals bijvoorbeeld Helios Plus, omdat zij meer dan twee jaar geleden erkend werd in Griekenland en bijgevolg niet meer voldoet aan de voorwaarden om aanspraak te maken op hun hulp. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de beschikking blijkt dat verzoekende partij geen stappen ondernomen heeft om zelf duurzame huisvesting te vinden. Zij zou zich weliswaar ingeschreven hebben bij Helios om zo hulp te krijgen bij haar zoektocht naar werk, maar heeft uiteindelijk besloten om Griekenland te verlaten. Verzoekende partij maakt met de loutere verwijzing naar het feit dat zij niet langer aan de voorwaarden voor ondersteuning door Helios plus niet concreet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen. Dat zij geen aanspraak zou kunnen maken op ondersteuning door Helios Plus betekent niet dat zij niet in staat zou zijn huisvesting te vinden, te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij ze steeds in slaagde onderdak te vinden. Zij slaagt er dan ook niet in om met haar verklaringen ter terechtzitting de motivering van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Waar ter terechtzitting nog aangehaald wordt dat verzoekende partij in Griekenland regelmatig gefouilleerd en geslagen werd door de Griekse politie in het kader van drugscontroles en zij hiertegen geen klacht ingediend heeft omdat niet zonder meer van haar verwacht kan worden dat zij bescherming zoekt bij dezelfde autoriteiten die haar mishandelden, kan het volgende opgemerkt worden. Hoewel deze feiten ten eerste betreurenswaardig zijn, komt het de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige stappen te zetten om zijn of haar rechten te doen gelden. Als de autoriteiten niet op de hoogte zijn van strafbare feiten, kunnen zij uiteraard geen onderzoek instellen en kunnen zij geen maatregelen nemen.

5.3. Waar verzoekende partij ter terechtzitting verklaart dat zij hoopt bij haar broer, die hier erkend werd, en ooms in België te kunnen blijven, dat zij hier werkt, Nederlands wil leren en haar toekomst hier opbouwen, werd ze er reeds in de beschikking op gewezen dat ze niet aantoonde niet meer over een beschermingsstatus beschikt in Griekenland, waardoor haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Griekenland dient te worden beoordeeld. Haar verwijzing naar haar leven en toekomstplannen in België kan niet tot een ander besluit leiden.

5.4. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET